

E. O.

Odznaczenie prof. R. Hooykaasa

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 11/1-2, 190-191

1966

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Powołany do życia przed 3 laty Komitet Einsteinowski przygotował sympozjum, które obradowało w czasie XI Kongresu⁸, a poświęcone było 60-leciu szczególnej teorii względności. Chociaż w założeniu komitet powstał dla celów doraźnych, potrzeba wydania korespondencji Einsteina sprawiła, iż okres jego trwania przedłużono na dalsze trzy lata. W skład komitetu wchodzi uczeni następujących państw: Danii, Francji, NRF, Polski, Stanów Zjednoczonych, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii, ZSRR. Ze strony Polski do Komitetu wchodzi L. Infeld. Przewodniczącym komitetu jest B. Kuzniecowa (ZSRR).

Zgromadzenie Ogólne powołało jeszcze dwa komitety, oba na wniosek delegacji polskiej. Komitet Kopernikowski, mający na celu przygotowania obchodu 500-lecia urodzin wielkiego polskiego astronoma, skupił przedstawicieli: Danii, Francji, NRD, NRF, Polski, Stanów Zjednoczonych, Szwecji, Wielkiej Brytanii, Włoch, ZSRR. W imieniu Polski do komitetu weszli: A. Birkenmajer jako przewodniczący, J. Bukowski i J. Dobrzycki w charakterze członków sekretariatu, (do którego należy też J. R. Ravetz z Wielkiej Brytanii) oraz E. Rybka.

Komitet roboczy dla współpracy międzynarodowej w dziedzinie historii techniki ma za zadanie pozyskanie współpracy najpoważniejszych ośrodków i placówek, zajmujących się historią techniki i przedstawienie projektu najwłaściwszej międzynarodowej organizacji badań nad tą historią. Komitet złożony jest z przedstawicieli Francji, Polski, Stanów Zjednoczonych i ZSRR. Polskę reprezentuje w komitecie E. Olszewski, przewodniczącym zaś jego jest M. Daumas (Francja).

Zgromadzenie Ogólne nie powzięło ostatecznej decyzji w sprawie wyznaczenia dalszych języków — oprócz angielskiego, francuskiego i rosyjskiego — jako języków kongresowych Sekcji, odkładając sprawę do następnego posiedzenia.

Zgromadzenie dokonało wyboru nowych władz Sekcji, których skład przedstawia się następująco:

przewodniczący:	V. Ronchi (Włochy)
I wiceprzewodniczący:	I. B. Cohen (Stany Zjednoczone)
II wiceprzewodniczący:	A. T. Grigorian (ZSRR)
członkowie:	B. Suchodolski (Polska)
	W. D. M. Paton (Wielka Brytania)
skarbnik:	D. A. Wittop Koning (Holandia)
sekretarz:	R. Taton (Francja).

Zgromadzenie przyjęło propozycję delegacji francuskiej, by następny, dwunasty Kongres Historii Nauki odbył się w 1968 r. w Paryżu, zapewne w początkach września.

Na zakończenie przewodniczący V. Ronchi podziękował w imieniu obecnych prof. B. Suchodolskiemu jako przewodniczącemu Komitetu Organizacyjnego XI Kongresu za wielką gościnność i wzorowe przygotowanie obrad kongresu.

Danuta Rederowa

Holandia

ODZNACZENIE PROF. R. HOOYKAASA

W dniu 16 lutego br. w ambasadzie polskiej w Hadze odbyła się uroczystość dekoracji Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski Reijera Hooykaasa, profesora uniwersytetu w Amsterdamie. Rada Państwa nadała prof. Hooykaasowi

⁸ Por. w niniejszym numerze sprawozdanie z Kongresu, s. 165.

to odznaczenie na wniosek Polskiej Akademii Nauk, zgłoszony z inicjatywy Komitetu Historii Nauki i Techniki PAN, za zasługi w dziedzinie pogłębiania współpracy naukowej między Polską i Holandią.

Prof. R. Hooykaas przebywał w Polsce na jesieni 1958 r. na zaproszenie Zakładu Historii Nauki i Techniki PAN¹ i od tego czasu utrzymywał stały kontakt z polskimi historykami nauki, dopomagając im w wysokiej mierze przy ich wyjazdach do Holandii². W 1965 r. prof. Hooykaas wziął udział w XI Międzynarodowym Kongresie Historii Nauki w Polsce, wygłaszając na jednym z sympozjów kongresowych referat *Przyroda i historia*³.

Dekoracji prof. Hooykaasa dokonał ambasador S. Albrecht; na uroczystość przybył minister oświaty i nauki w rządzie Holandii, prof. I. Diepenhorst, a także spora grupa profesorów uniwersytetu w Amsterdamie.

E. O.

Włochy

WŁOSKI INSTYTUT HISTORII TECHNIKI*

Włoski Instytut Historii Techniki (Istituto Italiano per la Storia della Tecnica) powstał w Mediolanie 14 XII 1961 przy poparciu Narodowego Muzeum Nauki i Techniki im. Leonarda da Vinci.

Celem działalności instytutu jest stymulowanie i popieranie poszukiwań, studiów i upowszechniania wiedzy w zakresie historii techniki. Działalność ta obejmuje m.in.: organizację zwiedzania muzeów i zabytków historii techniki; organizację odczytów, spotkań i ekspozycji historycznych; inwentaryzację zabytków rzeczowych godnych zachowania w terenie oraz katalogowanie zbiorów technicznych znajdujących się w posiadaniu zakładów przemysłowych lub osób prywatnych; publikację dokumentów i dawnych dzieł.

Pole pracy dla instytutu jest szerokie, gdyż we Włoszech zachowały się bardzo liczne rzeczowe i archiwalne materiały do historii techniki, szczególnie z wieków XIII—XVII, i materiały te wymagają poważnych badań.

Instytut ma możliwość korzystania z biblioteki mediolańskiego Muzeum Nauki i Techniki, zawierającej ok. 30 tys. woluminów dzieł historycznonaukowych i historycznotechnicznych, oraz z eksponatów zgromadzonych przez to muzeum.

W ciągu pierwszych 4 lat działalności instytut zgromadził włoski materiał do światowego inwentarza zabytkowych przyrządów naukowych¹, kontynuując prace rozpoczęte przez Muzeum Nauki i Techniki; zorganizował wspólnie z tym muzeum oraz z Obserwatorium Astronomicznym w Brerze i pod patronatem Międzynarodowej Unii Historii i Filozofii Nauki obchody 250-lecia urodzin R. J. Boscovicha i 200-lecia założenia wymienionego obserwatorium; rozpoczął publikację dawnych dzieł technicznych w wydaniach anastatycznych — dotychczas wydano dzieło o automatach Herona z Aleksandrii w tłumaczeniu włoskim Bernardina Baldiego z 1589 r. oraz *Le macchine* Giovanniego Branci.

¹ Por. informację o tym pobycie w nrze 1/1959 „Kwartalnika”, s. 234.

² Por. np. sprawozdanie z podróży do Holandii prof. A. Teskego w nrze 3/1961 „Kwartalnika”, s. 542.

³ Por. w niniejszym numerze sprawozdanie z XI Kongresu, s. 164. Tekst referatu został opublikowany w „Organonie”, t. 2, 1965.

¹ Nadesłaną z Włoch informację tłumaczył z francuskiego Eugeniusz Olszewski.

* O inwentarzu tym por. m.in. sprawozdania T. Przypkowskiego z posiedzeń Komisji Światowego Inwentarza Zabytkowych Przyrządów Naukowych w nrach 1—2/1962 (s. 230) i 4/1963 (s. 621) „Kwartalnika”.